

[Schovelin.]

nu har skildret. *Klarhed* faar vi hurtigst, lettest og bedst ved *Voldgift*. Det er nemlig ikke saaledes, at vi behøver, som den højtærede Udenrigsminister sagde det i Folketinget, „en almindelig Klargørelse af Mestbegunstigelsesprincippet“. Den højtærede Minister afviste, saa vidt jeg forstod, Voldgiftstanken, jeg haaber dog ikke definitivt, idet han sagde, at man ikke kunde forvente — paa nogen Maade, sagde han oven i Købet —, at den vilde give „en almindelig Klarlæggelse af Mestbegunstigelsen“. Nej, vor Herre bevares, slig Klarlæggelse er ikke det, vi har Brug for! Men vi har Brug for *Klarhed* i det konkrete Tilfælde med Kontingenterne, det, som virkelig er tvivlsomt. Det er den *Klarhed*, vi skal have fat i. Saa ved vi Besked. Vi ved bl. a., at hvis Voldgiftskendelsen gaar os imod, saa kan vi ogsaa anvende Kontingenteringen, og derigennem vil mange Vanskeligheder løse sig.

Jeg har en Fornemmelse af, at den højtærede Minister mener, at Kendelsen vilde gaa os imod. Men i den Anledning vil jeg gerne genkalde i den højtærede Ministers Erindring en lille Episode nede i Genève. Pludselig, midt i det hele, da man sad og syslede med den Betænkning, hvis afgørende Linier jeg har læst op her, kom fra tysk Side Baron Rheinbaben og skød et lille Ændringsforslag ind om, at foruden de andre Ting, man skulde tage Hensyn til, skulde man ogsaa tage Hensyn til den Praksis, der havde udviklet sig i de senere Tider, altsaa med andre Ord den tyske Praksis. Den højtærede Minister greb ind paa en Maade, som jeg atter vil give ham min Kompliment for, og fik udtalt sin Betænkelse saaledes, at Rheinbaben var klog nok til at lade sine Krav falde. Men selve det, at han kom stikkende med dem, synes mig at vise, at man i Tyskland er usikker paa, i hvilken Retning en Voldgiftskendelse vilde gaa.

Saa maa jeg sige, at det har forbavset i allerhøjeste Grad ikke alene mig, men hele mit Parti, at den højtærede Udenrigsminister i Folketinget har sagt, at det er en farlig Ting at gaa til noget saadant! Det kan nemlig ikke ske hurtigt. Der er nu ingen Mennesker, der har sagt noget om, at det skal være hurtigt. Men, siger han, det kan vare længe, og de Handels-traktater, vi har, gælder henholdsvis 6 og 3 Maaneder. Og saa kommer det: en Voldgiftssag vil tage betydelig længere Tid, og samtidig med Voldgiftssagens Begyndelse vil gaa Opsigelsen af de paagældende

Traktater. Dette er noget af det mest forbavsende! Inviterer en dansk Udenrigsminister Tyskland til at opsigte en Traktat, fordi vi forlanger Voldgift? Jeg maa sige, at jeg ser intet — men tager jeg fejl, beder jeg den højtærede Udenrigsminister oplyse mig derom — i vor Voldgiftstraktat om, at man skulde blive fornærmet, fordi den anden Part ønskede at gaa til Voldgift, og i den Anledning skulde kunne opsigte Traktaten. Der staar oven i Købet i Artikel 19, at de kontraherende Parter forpligter sig til

„während der Dauer des Schiedsgerichtes oder Vergleichsverfahrens nach Möglichkeit jede Massnahme zu vermeiden, die auf die Erfüllung des Schiedspruchs oder die Annahme der Vorschläge des ständigen Vergleichsrats nachtheilig zurückwirken könnte.“

Der staar altsaa: saa længe Voldgiften varer, maa ingenting ske, og anstændigvis kan ingenting ske. Jeg synes, det var en mærkelig Tale i den danske Udenrigsministers Mund, og jeg vilde ønske, at den højtærede Udenrigsminister vilde give os en Forklaring paa, hvordan han kunde komme til at tale saadan. Og lad mig saa sige, at er der noget som helst i den højtærede Udenrigsministers Forhaabning til, hvad der sker nede i Genève, saa er der ogsaa en Styrke i, om vi nu for *Verdens Øjne* fører denne Voldgiftssag.

Men nu kommer det mærkeligste. Den anden Hovedpille, ved Siden af Mestbegunstigelsen, hvorpaa det nuværende handelspolitiske System hviler, er *Toldautonomien*, og her maa jeg atter sige: har da den højtærede Udenrigsminister ikke læst Traktatkommissionens Betænkning? Thi hvorfor afviser Traktatkommissionen Tariftraktater, ved hvilke vi altsaa opnaar en Binding af Toldsatser for vore Eksportartikler mod til Gengæld at lade nogle af vore Toldsatser binde? Jo, for derigenem opgiver vi Toldautonomien. Det er det, vi for ingen Pris maa, det er Alfa og Omega for hele Traktatkommissionen, Mand for Mand: vi maa ikke opgive vor Toldautonomi; Opgivelsen af Toldautonomien rummer den „Fare“, siges der, at man „afskærer Muligheden for en eventuel fremtidig Overgang til“ — ja, hvad tror de Herrer: „til en mere protektionistisk Politik, en Mulighed, som det vilde være ønskeligt for Danmark med dets liberale Toldpolitik at bevare.“ Med andre Ord, hele Traktatkommissionen har peget paa den *Fare*, der vilde ligge i, at vi afskar os fra, naturligvis med eventuelle Traktat-